

villige vi ere til at imødekomme de Krav, de ganske vist stedse stigende Krav, som man fra Personalets Side rejser, naar vi skønne, at de ere rimelige. I gamle Dage kunde maaske en Assistent arbejde Aar ud og Aar ind uden nogen som helst Frihed, for Kontorassistenternes Vedkommende i alt Fald bortset fra Søndagen og for de øvrige Assistenters Vedkommende bortset fra det dem meget knapt tilmaalte Antal Fridage. Men senere er man jo kommen ind paa, at der aarlig gives en lille Ferie, og en saadan ere vi jo nu komne til, at bevilge hele vort fast ansatte Personale. Den var tidligere kun 8—10 Dage, allerhøjest, nu ere vi komne til gerne at ville unde dem 14 Dages Ferie. Men skal man kunne imødekomme den Slags Ønsker, giver det sig naturligvis Udtryk i et større Antal Afsløsningsassistenter, end det maaske ellers vilde være nødvendigt. Dette har jeg ønsket at føje til, hvad der i øvrigt om denne Ting er sagt i Anmærkningerne. Det, man indvender herimod — jeg sigter til den ærede Ordførers Udtalelser i saa Henseende —, var jo væsentligst det stærke Spring, der herigennem fandt sit Udtryk, den stærke Forøgelse paa een Gang. Ja, det vil man nu ikke erkende fra Generaldirektionens Side, at der her er Tale om et Spring, som man kunde have fundet fordelt ved tidligere at komme med Forslag om Forøgelse; man mener virkelig, at Forholdene, den Gang Budgettet her lagdes, vare blevne saadanne, siden det forrige Budget lagdes, at de Grunde, der motiverede Forslaget, ere fremkomne i det Tidsrum. Det Spring, der her sker — om man vil kalde det et Spring —, er altsaa naturligt begrundet i de Forandringer i Forholdene, der have fundet Sted fra det forrige Budget til dette Budget. Men jeg skal i øvrigt gerne heraf tage Anledning til at lægge Generaldirektionen paa Sinde, at man ønsker ikke Spring; hvad der er rimeligt og naturligt, bør imødekommes, efterhaanden som Kravene rejses, og bør ikke summeres op, indtil det saa pludselig kommer dumpende med et saa paafaldende stort Tal, som her er Tale om. Det er jo det, man fra Udvalgets Side ønsker, og jeg skal gerne bidrage mit til, at det bliver imødekommet.

I Forbindelse hermed skal jeg angaaende Forøgelsen af Portørantallet oplyse følgende. Det er ganske vist, at paa Finansloven for indeværende Aar var Udgiften til Ekstraassistance beregnet til 485,000 Kr. Naar man nu giver en Del af disse Ekstramedhjælpere Oprykningssret til Por-

tører, er det, at Udvalget mener, at saa skulde det ogsaa give sig Udtryk i, at Summen til Ekstraarbejde formindskedes. Ja, det skulde det jo; det, der spares ved, at disse Stationsarbejdere, som det er paatænkt at udnævne til Portører, rykke op, er anslaaet til 66,000 Kr.; saa skulde man altsaa derefter komme til, at 485,000 minus 66,000, altsaa 419,000 Kr. var det, som burde opføres paa den Finanslov, vi her behandle, medens der er opført 600,000 Kr. Og det undrer mig for saa vidt ikke, at ærede Medlemmer stejle ved, at det er gaaet den Vej. Men jeg vil henvise til Tillægsbevillingsforslaget, hvor man af § 6 og Anmærkningen dertil Side 31 vil se, at man har været nødsaget til for indeværende Aar at søge de 485,000 Kr. forøgede med en Sum af 250,000 Kr. Lægge vi disse 250,000 Kr. til de 419,000 Kr., som man altsaa efter den tidligere angivne Beregning maatte vente skulde staa her, kommer man jo langt over de 600,000 Kr.; saa det er saa langt fra, at man har rundet af op efter, naar man har sat 600,000 Kr., at man tværtimod har rundet en 60—70,000 Kr. af ned efter. Og man tør ingenlunde indestaa for, at ikke endogsaa dette Beløb vil vise sig at være for ringe, saa stærkt er Trafikken stegen, det er jo det, som gør, at Ekstraassistance maa kræves.

Med Hensyn til Samraadet om en ugentlig Ferie og Fripas for de Hjælpe- og Ekstraarbejdere samt Rengøringskoner, der have været fuldt beskæftigede i 2 Aar og derover, skal jeg sige, hvad jeg for øvrigt vistnok udtalte ved Finanslovens 1ste Behandling, at der er og maa være Forskel paa faste og løse Arbejdere. Her er en af Forskellighederne. Jeg finder ikke, der er Grund til at udvide den Begunstigelse, vi for to Aar siden gavede faste Arbejdere i Retning af at betale for dem under deres Ferie, ogsaa til de løse Arbejdere.

Med Hensyn til Svellerne er det jo ganske rigtigt, at vi i Aar have gjort et Brud med et ret gammelt Princip, der havde fæstet Rod indenfor Generaldirektionen, specielt dens Baneafdeling, det nemlig: i Licitationsbetingelserne at kræve, at alle de Sveller, vi modtog, skulde leveres fra Danzig, hvorved man altsaa udelukkede alle russiske Sveller, i hvert Tilfælde Sveller fra russiske Havne, særlig Riga og Windau, hvor de vistnok fortrinsvis komme fra. Man har i mange Aar fulgt dette Princip, fordi man fra Generaldirektoratets Side hævdede, at man kun derigennem var sik-